

Arrest

nr. 72 094 van 19 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2011 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEKUYPER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X

Op 24 juni 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een visum lang verblijf in als echtgenote van een vreemdeling die in België verblijft.

Op 9 september 2011 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de afgifte van het visum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, §1, al.1, 4° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15.09.2006;

Overwegende dat de echtgenoot van betrokkene op 17.05.2011 van ambtswege werd afgevoerd uit de registers van de gemeente Anderlecht;

Overwegende dat op 24.06.2011 in toepassing van artikel 116 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de verblijfskaart van de echtgenoot van betrokkene werd ingetrokken;

Gezien dan ook niet kan voldaan worden aan de effectieve samenwoning, wat een noodzakelijke voorwaarde is voor gezinshereniging in toepassing van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat geen echtscheidingsakte wordt voorgelegd van de echtgenoot van betrokkene, als bewijs dat deze daadwerkelijk is gescheiden van zijn vorige echtgenote;

Overwegende dat geen conform bewijs van ziektekostenverzekering wordt voorgelegd;

Overwegende dat geen eigendomsakte of geregistreerd huurcontract wordt voorgelegd;

Onderhavige visumaanvraag wordt derhalve geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10, §1, alinea 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

"Doordat aan verzoekster het visum voor gezinshereniging wordt geweigerd;

Terwijl overeenkomstig artikel 10, §1er, alinea 1, 4° van de Vreemdelingenwet onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, van rechtswege tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk worden toegelaten de vreemdeling die de echtgenoot is van een tot een verblijf in het Rijk toegelaten of gemachtigde vreemdeling of van een tot vestiging aldaar gemachtigde vreemdeling en die met deze komt samen te leven, en voor zover de twee betrokken personen ouder zijn dan achttien jaar;

Dat verzoekster op 15.04.2011 gehuwd met de heer P.F. (...), geboren op (...) In Nigeria, die gemachtigd werd tot verblijf in het Rijk (zie stuk 4).

Dat het visum gezinshereniging werd geweigerd om reden dat het doel en de voorwaarden voor verblijf van verzoekster onvoldoende bewezen werden;

Dat verzoekster bij de aanvraag van het visum gezinshereniging alle vereiste stukken aan de ambassade van België in Abuja (Nigeria) heeft voorgelegd;

Dat artikel 10, §1er, alinea 1,4° van de Vreemdelingenwet aldus geschonden worden;

Dat het middel ernstig is."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar haar huwelijk met de heer P.F. en beweert dat zij alle vereiste stukken heeft voorgelegd.

De verwerende partij stelt vast dat in geen van deze drie onderdelen nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekster nochtans voorgehouden schending van artikel 10 §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

Verzoekster slaagt er met haar vage beweringen niet in om de motieven van de beslissing te ontkrachten.

De loutere bewering dat zij wel de vereiste stukken zou hebben voorgelegd, volstaat niet om de vermeende schending van artikel 10 § 1,4° van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoeksters eerste middel faalt en kan niet worden aangenomen.”

2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht”*, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”*

Het middel luidt als volgt:

*“Overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht;
Van artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
Van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991);
Van de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur;
Doordat het visum gezinshereniging werd geweigerd om reden dat het doel en de voorwaarden voor verblijf van verzoekster onvoldoende bewezen werden;
Dat verzoekster bij de aanvraag van het visum gezinshereniging alle vereiste stukken aan de ambassade van België in Abuja (Nigeria) heeft voorgelegd;
Terwijl overeenkomstig artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestuurshandelingen van de besturen moeten worden gemotiveerd;
dat overeenkomstig artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen; dat (de opgelegde motivering in de akte) afdoende moet zijn;
Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid;
Dat de motivering afdoende is in de mate dat zij de beslissing kan verantwoorden;
Dat overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet de administratieve beslissingen met redenen moet worden omkleed;
Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
Van de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur;
Dat substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen werden geschonden;
Dat het middel ernstig is.”*

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

*“In een tweede middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van hetzij substantie, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht en de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet juncto artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht.
Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.
De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).
De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.
De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correct-*

heid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St.1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, 1, al.1,4° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15.09.2006;

Overwegende dat de echtgenoot van betrokkene op 17.05.2011 van ambtswege werd afgevoerd uit de registers van de gemeente Anderlecht,

Overwegende dat op 24.06.2011 in toepassing van artikel 116 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de verblijfskaart van de echtgenoot van betrokkene werd ingetrokken;

Gezien dan ook niet kan voldaan worden aan de effectieve samenwoning, wat een noodzakelijke voorwaarde is voor gezinshereniging in toepassing van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Overwegende dat geen echtscheidingsakte wordt voorgelegd van de echtgenoot van betrokkene, als bewijs dat deze daadwerkelijk is gescheiden van zijn vorige echtgenote;

Overwegende dat geen conform bewijs van ziektekostenverzekering wordt voorgelegd,

Overwegende dat geen eigendomsakte of geregistreerd huurcontract wordt voorgelegd

Onderhavige visumaanvraag wordt derhalve geweigerd;

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar het visum werd geweigerd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoeksters tweede middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.”

2.3. Omwille van de onderlinge samenhang worden het eerste en het tweede middel samen behandeld.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 10, §1, al. 1, 4° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een visum geweigerd wordt daar haar echtgenoot ambtshalve werd afgevoerd uit de gemeentelijke registers op 17 mei 2011, zijn verblijfskaart op 24 juni 2011 werd ingetrokken, niet voldaan is aan de effectieve samenwoning die noodzakelijk is voor gezinshereniging op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet, er geen echtscheidingsakte wordt voorgelegd waaruit blijkt dat haar echtgenoot gescheiden is van zijn vorige echtgenote, en er geen conform bewijs van ziektekostenverzekering, eigendomsakte of geregistreerd huurcontract wordt voorgelegd.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit

louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de toepassing van artikel 10, §1, 4° van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu heeft de verzoekende partij op 24 juni 2011 een aanvraag ingediend op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet als echtgenote van een oorspronkelijk in België gevestigde vreemdeling.

Artikel 10, §1, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam (...).”

Artikel 10, §2, lid 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over voldoende huisvesting beschikt om het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt de gevallen waarbij de vreemdeling geacht wordt over voldoende huisvesting te beschikken.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de verzoekende partij een aanvraag tot het verkrijgen van een visum lang verblijf ingediend heeft op basis van haar huwelijk met de heer P.F. Ter staving van haar huwelijksband legt zij de huwelijksakte voor van het door haar in Nigeria afgesloten huwelijk op 15 april 2011.

Krachtens artikel 10, §1, 4° van de vreemdelingenwet is vereist dat de vreemdeling die vervoegd wordt toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen. Uit het attest van intrekking van 24 juni 2011, uitgereikt in toepassing van artikel 116 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijkt dat de vreemdelingenidentiteitskaart van de echtgenoot van de verzoekende partij werd ingetrokken, waardoor hij op het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen niet meer over een geldige verblijfstitel beschikt. Verder toont de verzoekende partij niet aan dat zij voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, §2, lid 2 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de vreemdelingen die onder het toepassingsgebied van artikel 10, §1, 4° van de vreemdelingenwet vallen moeten bewijzen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over voldoende huisvesting beschikt om de vervoegende partner te herbergen en over een ziekte-

kostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij heeft nagelaten deze bewijzen voor te leggen.

De verzoekende partij voldoet bijgevolg geenszins aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een visum lang verblijf op grond van artikel 10, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Dienaangaande merkt de Raad op dat de loutere bewering dat voldoende bewijsstukken zijn neergelegd niet strookt met de gegevens uit het administratief dossier. Waar de verzoekende partij, weliswaar op summiere wijze de schending van artikel 10, §1, 4° van de vreemdelingenwet aanvoert en uiteenzet dat alle vereiste stukken zijn neergelegd, is dit onderdeel wel ontvankelijk doch ongegrond. De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het visum werd geweigerd *“om reden dat het doel en de voorwaarden voor verblijf van verzoekster onvoldoende bewezen werden”*, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing dit niet stelt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het visum werd geweigerd omdat de echtgenoot van de verzoekende partij van ambtswege werd afgevoerd uit de registers van de gemeente, zijn verblijfskaart werd ingetrokken, er niet voldaan is aan de effectieve samenwoning, er geen echtscheidingsakte wordt voorgelegd waaruit blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij daadwerkelijk is gescheiden van zijn vorige echtgenote en er geen conform bewijs van ziektekostenverzekering wordt voorgelegd, net zomin als een eigendomsakte of geregistreerd huurcontract. Deze motieven worden door de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet betwist, minstens niet weerlegd. Een schending van artikel 10, §1, 4° van de vreemdelingenwet is niet aannemelijk.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing is genomen met overschrijding of afwending van macht.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden. Voor het overige valt dit onderdeel van het middel samen met het vorige onderdeel.

Van machtsafwending kan er slechts sprake zijn wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwending.

Tot slot meent de verzoekende partij dat *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* geschonden zijn. Zij laat echter na aan te geven welke beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze weer te geven waarop de bestreden beslissing deze beginselen zou schenden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN